

Arrest

nr. 284 305 van 6 februari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. ZAMAN
Kortrijksesteenweg 731
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie 23 september 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 oktober 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaten M. ZAGHEDEN en S. ZAMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart de Bosnische nationaliteit te bezitten.

Op 23 september 2022 is verzoeker gehoord door de politie van 'Zottegem Herzele Stlhoutem' doordat verzoeker aan het werken was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart (PV-nummer OU.55.L5.(...) van de politiezone 'Zottegem Herzele Stlhoutem').

Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de bestreden beslissing met volgende redengeving:

"(...)

Betrokkene werd gehoord door de politie van Zottegem Herzele Stlhoutem op 23.09.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: V.

Voornaam: S.

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Konjodor

Nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 23.09.2022.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

■ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart. (PV nummer OU.55.L5.(...) van de politiezone van Zottegem Herzele Stlhoutem.)

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker in het kopje van zijn middel de schending aan van:

“artikel 1, § 2, 1° en 3°, artikel 5, eerste lid, artikel 7, alinea 1, 1° en artikel 74/14, § 1 en 3 van de Vreemdelingenwet, artikel 4, 1. van Verordening 2018/1806 en artikel 21, 1. van de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen, in samenhang gelezen met:

- o De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Motivering Bestuurshandelingen)*
- o Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet*
- o Schending van de materiële motiveringsplicht*
- o Schending van de formele motiveringsplicht*
- o Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel*
- o Schending van het redelijkheidsbeginsel”*

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de motivering afdoende dient te zijn. Een administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. De motivering is slechts afdoende wanneer ze duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing d.d. 23 september 2022 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen, in het bijzonder nu ze niet juist werd gemotiveerd. De juiste werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken. De beslissing is geenszins gesteund op een correcte en volledige feitenvinding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4.). De beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 12 juni 2018, nr. 205.210, punt 3.3.2.3). De bestreden beslissing werd allerminst met de vereiste zorgvuldigheid genomen.

Nopens het bevel om het grondgebied te verlaten

Op basis van artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet werd het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten opgemaakt lastens verzoeker gezien hij in het Rijk zou verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Verzoeker verwijst inzake naar het gegeven dat hij de status van langdurig ingezetene heeft in Slovenië en ginds derhalve een onbeperkt verblijfsrecht heeft (Richtlijn 2003/109/EG1, artikel 8). Zijn Sloveense verblijfstitel is geldig tot mei 2032 (stuk 3). Overeenkomstig artikel 21, 1. van de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen kan verzoeker krachtens zijn verblijfsrecht binnen de Schengenzone reizen louter in het bezit van zijn elektronische verblijfskaart en nationaal paspoort, quod in casu (stukken 2 en 3). De gemachtigde toont niet aan dat de voorwaarden zoals bepaald in artikel 5, lid 1, onder a), c) en e) van de Uitvoeringsovereenkomst niet zouden zijn vervuld, waardoor zulks niet het geval zou zijn. Dat de bestreden beslissing derhalve ingaat tegen het Schengenacquis.

Bovendien is Bosnië en Herzegovina opgenomen in bijlage II – lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen van de lidstaten van de visumplicht zijn vrijgesteld voor een verblijf van maximaal 90 dagen binnen een periode van 180 dagen – bij Verordening 2018/1806. Dat verzoeker op grond van zijn nationaliteit conform artikel 4, 1. van de Verordening

2018/1806 is vrijgesteld van visumplicht voor een verblijf van maximaal 90 dagen binnen een periode van 180 dagen.

Dat de bestreden beslissing derhalve een miskenning uitmaakt van het Schengenacquis en de bepalingen van Verordening 2018/1806. Dat de bestreden beslissing ingevolge deze onwettigheden niet naar recht kan zijn gestoeld op artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet.

Dat de bestreden beslissing op volstrekt onzorgvuldige wijze werd genomen. Dat de motivering van de bestreden beslissing faalt naar recht.

Nopens de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan

In toepassing van artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet werd aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan.

De bestreden beslissing motiveert deze afwijking van de in artikel 74/14, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn voor vrijwillig vertrek door te stellen dat er een risico zou bestaan op onderduiken.

Overeenkomstig artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet dient een risico op onderduiken actueel en reëel te zijn. “Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval”. De bestreden beslissing beroept zich op de hiernavolgende criteria:

- “1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;
- [...]
- 3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;”.

De bestreden beslissing stelt dienaangaande dat verzoeker zijn verblijf niet op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren (1°) en hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn (2°).

Andermaal dient vastgesteld dat de bestreden beslissing onzorgvuldig werd voorbereid en de motivering faalt naar recht.

Immers kan verzoeker zich ingevolge zijn Schengen-verblijfsrecht vrij begeven binnen het Schengengebied en is hij bovendien als onderdaan van Bosnië en Herzegovina vrijgesteld van visumplicht (cf. supra; artikel 8 van Richtlijn 2003/109/EG en artikel 4, 1. van Verordening 2018/1806). Deze gunstige bepalingen hebben betrekking op een kort verblijf van maximaal 90 dagen, quod in casu. Het gegeven dat verzoeker heeft verklaard één dag te proefdraaien bij een Belgische onderneming doet geen afbreuk aan het gegeven dat zijn verblijf op 22-23 september 2022 van meet af aan een kort verblijf beoogde te zijn waarvoor de vrijstelling geldt. Verwerende partij gaat er in de bestreden beslissing d.d. 23 september 2022 aan voorbij dat het verblijf van verzoeker op het grondgebied een kort verblijf betreft en laat volstrekt na hieromtrent anderszins te motiveren.

Evenzo laat verwerende partij na afdoende te motiveren waarom zij oordeelt dat verzoeker zich niet binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn zou hebben aangemeld bij de gemeente.

Luidens artikel 5, eerste lid van de Vreemdelingenwet “[moet] de vreemdeling [...] zich, binnen drie werkdagen nadat hij het Rijk is binnengekomen, laten inschrijven bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij logeert [...]”.

Door op 23 september 2022 te besluiten dat verzoeker zich niet binnen de wettelijk voorziene termijn zou hebben aangemeld gaat de gemachtigde voorbij aan de verklaring van verzoeker waarbij hij heeft aangegeven pas te zijn aangekomen op het grondgebied op 22 september 2022. Dat verzoeker bij een aankomst op 22 september 2022 de tijd had om zich aan te melden tot uiterlijk 27 september 2022.

De gemachtigde slaagt er niet in aan te tonen dat de termijn zoals bepaald in artikel 5 van de Vreemdelingenwet reeds zou zijn verstreken en onderneemt zelfs geen poging hieromtrent anderszins te motiveren. Het is voor verzoeker bijgevolg niet duidelijk waarom de gemachtigde meende te kunnen oordelen dat de termijn reeds zou zijn verstreken.

Dat de gemachtigde derhalve voorbarig heeft vastgesteld dat verzoeker niet tijdig zou hebben getracht zijn verblijf te regulariseren of zich niet tijdig zou hebben aangemeld.

Dat een dergelijke voorbarige beslissing ingaat tegen alle redelijkheid.

Precies nu de bestreden beslissing is gestoeld op absoluut voorbarige motieven, kan er geen actueel en reëel risico op onderduiken worden weerhouden (artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet). Bovendien vinden ook de criteria opgesteld in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet geen toepassing. Aldus wordt niet-afdoende gemotiveerd dat er een risico bestaat op onderduiken, ergo de in artikel 74/14, § 3 vermelde reden om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan wordt geenszins aannemelijk gemaakt. Dat het niet-toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek derhalve een schending uitmaakt van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Dat de motivering om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen faalt naar recht.

Dat de motivering zowel voor wat betreft het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten als voor wat betreft de beslissing geen termijn toe te kennen faalt naar recht.

Uit al het voorgaande blijkt dat het besluitvormingsproces de principes van het zorgvuldigheidsbeginsel niet naleefde. De beslissing is niet gestoeld op een correcte en volledige feitenvinding.

Dat gelet op het bovenvermelde tevens dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde volstrekt onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel staat Uw Raad toe de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer ze tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3. in fine en RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4. in fine).

Dat artikel 1, § 2, 1° en 3°, artikel 5, eerste lid, artikel 7, alinea 1, 1° en artikel 74/14, § 1 en 3 van de Vreemdelingenwet zijn geschonden.

Dat de bestreden beslissing tevens het Schengenacquis en Verordening (EU) 2018/1806 miskent.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de bestreden beslissing aldus dient te worden vernietigd, dat de tenuitvoerlegging ervan minstens moet worden geschorst."

2.2. Verzoeker voert de schending van de formele motiveringsplicht aan. De in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat een feitelijke grondslag: verzoeker is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie. Ook wordt verwezen naar de regelgeving en de feitelijke reden waarom aan verzoeker geen termijn van vrijwillige uitvoering wordt toegekend: er bestaat een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14, §3, 1°, van de Vreemdelingenwet omdat verzoeker niet heeft meegewerkt met de overheden en hij geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Verzoeker maakt niet duidelijk waarom de bestreden beslissing hem niet toestaat de redenen van de bestreden beslissing te begrijpen. Het normdoel, vervat in deze formele motiveringsplicht, is bereikt.

Uit het middel blijkt dat verzoeker de redenen van de bestreden beslissing kent, bespreekt en begrijpt.

De schending van deze bepalingen is niet aangetoond.

Evenwel voor zover de bestreden beslissing zich steunt op het zwartwerk dat verzoeker verrichtte zonder een arbeidskaart te bezitten, ontbreekt een voldoende duidelijk juridische grondslag. De bestreden beslissing verwijst weliswaar naar artikel 2 van de Vreemdelingenwet maar laat na duiding te geven uit welke juridische bepaling blijkt dat een arbeidskaart moet aangevraagd worden. Enkel op dat vlak faalt de formele motiveringsplicht. De verwijzing naar artikel 2 van de Vreemdelingenwet, meer bepaald *“1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;”*, volstaat niet. Artikel 2 maakt wel gewag van een paspoort en een reistitel maar niet van een arbeidskaart.

2.3. Uit het middel blijkt dat verzoeker de inhoud van de bestreden beslissing betwist zodat hij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van volgende bepalingen:

Artikel 7, alinea 1, 1°, van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing zich steunt, luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

Artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling die niet logeert in een logementenhuis dat onderworpen is aan de wetgeving betreffende de controle der reizigers, moet zich, binnen (drie werkdagen) nadat hij het Rijk is binnengekomen, laten inschrijven bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij logeert, tenzij hij behoort tot een der categorieën van vreemdelingen die de Koning van deze verplichting heeft vrijgesteld.

De Koning bepaalt de wijze van inschrijving en het model van het attest dat bij de inschrijving wordt afgegeven en daarvan bewijs levert.”

Artikel 21 van de Overeenkomst van 19 juni 1990 ter uitvoering van het tussen de regeringen van de Staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland, en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (hierna: de Schengenuitvoeringsovereenkomst) luidt:

“1

Vreemdelingen die houder zijn van een geldige, door een van de lidstaten afgegeven verblijfstitel, mogen zich gedurende een periode van ten hoogste drie maanden per periode van zes maanden op grond van deze titel en van een geldig reisdocument vrij verplaatsen op het grondgebied van de overige lidstaten, mits zij voldoen aan de in [artikel 5](#), lid 1, onder a), c) en e), van Verordening (EG) nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscode) bedoelde toegangsvoorwaarden, en niet gesignaleerd staan op de nationale signaleringslijst van de betrokken lidstaat.

2

Het bepaalde in lid 1 is eveneens van toepassing op vreemdelingen die houder zijn van een door één der Overeenkomstsluitende Partijen afgegeven tijdelijke verblijfsinstemming en van een door die Partij afgegeven reisdocument.

(...)

4. Het bepaalde in dit artikel geldt onverminderd het bepaalde in artikel 22.”

De in artikel 5, lid 1, onder a), c) en e) van de Verordening (EG) nr. 562/2006 (oude versie van de Schengengrenscode) bedoelde toegangsvoorwaarden zijn de volgende: - in het bezit zijn van één of meer geldige reisdocumenten of documenten die recht geven op grensoverschrijding; het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven; - niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.

Artikel 22 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst bepaalt:

“Vreemdelingen die op regelmatige wijze het grondgebied van een overeenkomstsluitende partij zijn binnengereisd, kunnen ertoe worden verplicht zich onder de door ieder van de overeenkomstsluitende partijen vastgestelde voorwaarden te melden bij de bevoegde autoriteiten van de

overeenkomstsluitende partij op wier grondgebied zij binnenkomen. Naar keuze van de overeenkomstsluitende partij op wier grondgebied zij binnenkomen melden zij zich hetzij bij binnenkomst, hetzij binnen drie werkdagen te rekenen vanaf de datum van binnenkomst.”

Overeenkomstig artikel 5 van de Vreemdelingenwet heeft de Belgische staat geopteerd voor een verplichting om zich aan te melden, bij het gemeentebestuur, binnen de drie werkdagen na de binnenkomst.

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 23 september 2022 betrapte werd op zwartwerk. Verzoeker verklaarde één dag op proef te werken.

De politie stelde vast:

“(…)

Betrokkene verklaart sinds gisteren 22/09/2022 te zijn toegekomen in België, hij heeft hier een vrouw leren kennen (S. N. °09/12/1988). De vrouw is bezig met haar echtscheiding en na de scheiding zouden zij samen gaan wonen en de papieren voor betrokkene in orde maken. Betrokkene zou afgelopen nacht in de (...) te Zingem hebben geslapen. Betrokkene was op het moment van onze vaststellingen aan het werken bij het bedrijf BV D. te Zottegem. Hij zou hier sinds gisteren begonnen zijn. Zijn er nog elementen die de vreemdeling kenbaar wil maken betreffende de rechtmatigheid van zijn verblijf, familie- en gezinsleven ? Opstellers hebben telefonisch contact gehad met zijn vriendin S. N. dewelke bevestigt dat betrokkene bij haar verblijft en zij 'verliefd' zijn.” (administratief rapport van 23 september 2022 met verwijzing naar PV-nummer OU.55.L5.(…) van de politiezone van Zottegem).

Ook blijkt dat verzoeker een Sloveense verblijfskaart toonde die aangaf dat verzoeker over een permanent verblijf beschikt in Slovenië, geldig tot 9 mei 2032. Verzoeker verklaarde dat hij daags voordien in België toekwam en dat hij verbleef op een specifiek genoemd adres te Zingem bij zijn vriendin, die dat telefonisch bevestigde diezelfde dag.

Geen bewijsstuk kan in het administratief dossier worden teruggevonden dat erop wijst dat verzoeker eerder naar België kwam dan op 22 september 2022. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker een geldig paspoort toe. Uit het administratief dossier blijkt niet dat gevraagd werd naar het bestaan van een geldig paspoort.

De bestreden beslissing heeft niet als juridische grondslag het schenden van de openbare orde, nu enkel wordt verwezen naar artikel 7, alinea 1, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft een begin van bewijs dat hij slechts daags voordien in België toekwam, gelet op de onmiddellijke bevestiging in de verklaring van de vriendin (dezelfde dag van de betrapping telefonisch afgenomen door de verbalisanten). Enig verder onderzoek ontbreekt. De bestreden beslissing kan dan ook niet stellen dat verzoeker zich niet tijdig heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn terwijl hij geen bewijs levert dat hij in een hotel logeert. De termijn van drie werkdagen was nog niet verstreken of minstens blijkt dit niet uit het administratief dossier. De verzoeker kan worden bijgetreden, waar hij aangeeft dat hij krachtens artikel 5 van de Vreemdelingenwet (dat uitvoering geeft aan artikel 22 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst) over drie werkdagen beschikt om zich aan te melden.

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft trouwens dit motief enkel en alleen ter verantwoording van het risico op onderduiken, dat in verzoekers hoofd zou aanwezig zijn, aangewend, nu hij niet heeft meegewerkt met de overheden.

Wat het paspoort betreft, heeft de verwerende partij geen onderzoek verricht nu zelfs geen vraag is gesteld, minstens blijkt dit niet uit het administratief dossier, naar het bezit ervan. Het staat verwerende partij vrij enkele uren na de betrapping op heterdaad (om 12.12 uur) de bestreden beslissing (die al om 18 uur ter kennis werd gegeven) te nemen. Maar dit snel ageren stelt haar niet vrij van een zorgvuldige onderzoeksplicht. Verzoeker toont aan dat hij wel degelijk in het bezit is van een geldig paspoort en een Sloveense verblijfstitel, zodat er bijgevolg een reistitel is.

Het blijkt dat de verzoeker over een geldige Sloveense verblijfstitel beschikt en een geldig Bosnisch paspoort. Bijgevolg kon hij, overeenkomstig artikel 21 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst *juncto* de artikelen 2 en 6 van de Vreemdelingenwet, voorafgaand aan de bestreden beslissing, wel degelijk

gedurende 90 op 180 dagen in België verblijven. Indien het periodes betreft van minder dan drie werkdagen, was er in zijn hoofde ook geen meldingsplicht.

De gemachtigde heeft de concrete situatie van de verzoeker, die over een geldige Sloveense verblijfstitel (lang verblijf) beschikt terwijl evenmin blijkt dat een onderzoek is gevoerd over het al dan niet beschikken over een geldig paspoort, niet voldoende in rekening genomen.

Het motief over de toepassing van artikel 7, alinea 1, 1°, van de Vreemdelingenwet is dan ook niet deugdelijk.

Op dit punt dient derhalve een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht te worden vastgesteld. Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond. De overige onderdelen behoeven geen verder onderzoek.

2.5. De repliek in de nota met opmerkingen overtuigt niet. Over het bevel om het grondgebied te verlaten stelt de nota met opmerkingen:

“1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering.

De gemachtigde verwijst in de bestreden beslissing naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet en preciseert dat artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet van toepassing is. Verzoekende partij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

De bestreden beslissing bevat de volgende motivering:

“De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart. (PV nummer OU.55.L5.(...) van de politiezone van Zottegem Herzele Stthoutem.)

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikel 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

De verzoekende partij toont niet aan dat deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De verzoekende partij betwist of weerlegt niet dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Tevens merkt de Raad op dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verder merkt de gemachtigde op dat de bestreden beslissing niet lukraak verwijst naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet maar wel degelijk preciseert dat artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet van toepassing is. In de mate dat de verzoekende partij met deze grieven afleidt dat hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel geschonden zijn, zijn deze grieven niet dienstig. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materie ‘le motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr.

218.725). Bij de beoordeling van de materie "le motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In casu is de bestreden beslissing, waarbij de verzoeker wordt bevolen om het grondgebied te verlaten gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de bestreden beslissing kunnen verantwoorden, met name 1) dat de verzoeker in het Rijk zonder te beschikken over de in artikel 2 vereiste documenten en 2) dat verzoeker aan het werken was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart/single permit. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een kopie van zijn Sloveense verblijfsstatuut dat afgeleverd is op 9.5.2022 en geldig is tot 9.5.2032. Met een Sloveense verblijfsstatuut geeft verzoeker niet automatisch het recht om in België te werken, hij moet beschikken over een Belgische arbeidskaart.

Bij zijn arrestatie had verzoeker reeds zijn Sloveense identiteitsdocument neergelegd. Verzoeker was aan het werken in het bedrijf BV D. te Zottegem, zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart. De politie werd in kennis gesteld door de arbeidsinspectie van Gent inzake zwartwerk. Verzoeker verklaarde aan de politie (PV: OU.55.L5.(...)/2022) het volgende:

"Betrokkene verklaart:

Betrokkene verklaart sinds gisteren 22/09/2022 te zijn toegekomen in België, hij heeft hier een vrouw leren kennen (S. N. °09/12/1988). De vrouw is bezig met haar echtscheiding en na de scheiding zouden zij samen gaan wonen en de papieren voor betrokkene in orde maken. Betrokkene zou afgelopen nacht in de (...) te Zingem hebben geslapen. Betrokkene was op het moment van onze vaststellingen aan het werken bij het bedrijf BV D. te Zottegem. Hij zou hier sinds gisteren begonnen zijn. Zijn er nog elementen die de vreemdeling kenbaar wil maken betreffende de rechtmatigheid van zijn verblijf, familie- en gezinsleven? Opstellers hebben telefonisch contact gehad met zijn vriendin S. N. dewelke bevestigt dat betrokkene bij haar verblijft en zij 'verliefd' zijn."

Verzoeker verklaarde dat hij op 22.9.2022 naar België zou zijn gekomen maar legt hieromtrent geen enkel bewijsstuk neer. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift aan dat hij een Sloveense verblijfskaart heeft op moment van zijn arrestatie en dat hij op basis van zijn Bosnische paspoort 90 dagen binnen een periode van 180dagen mag blijven in de Schengenzone. Uit zijn Bosnische paspoort blijkt dat verzoeker de Schengenzone is binnengekomen op 8.6.2022, die 90 dagen zijn ondertussen al verstreken begin september 2022. Wat betreft zijn Sloveense verblijfsstatuut kunnen we meedelen dat verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, ondanks het feit dat verzoekers vriendin, mevrouw S. telefonisch heeft bevestigd aan de politie dat verzoeker bij hem verblijft.

Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de bestreden beslissing te schragen. Uit wat hiervoor werd uiteengezet blijkt dat de verzoeker er niet in geslaagd is om het eerste motief te weerleggen. Hoe dan ook heeft de verzoeker geen belang bij zijn kritiek. De eventuele gegrondheid kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden."

Waar de verwerende partij erop wijst dat verzoeker evenmin in het bezit was van een arbeidskaart, is dit feitelijk gegeven correct. De bestreden beslissing laat evenwel na aan te duiden op grond van welke bepaling, zoals opgelegd door artikel 2 van de Vreemdelingenwet, verzoeker ertoe gehouden is over een arbeidskaart te beschikken (zie ook punt 2.2.). Op dat vlak faalt zij in haar formele motiveringsplicht, hetzij de bestreden beslissing dit motief niet als doorslaggevend beschouwt. Immers wordt verweten dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort.

De volgende redenering van de verwerende partij kan niet aangenomen worden:

"Uit zijn Bosnische paspoort blijkt dat verzoeker de Schengenzone is binnengekomen op 8.6.2022, die 90 dagen zijn ondertussen al verstreken begin september 2022. Wat betreft zijn Sloveense verblijfsstatuut kunnen we meedelen dat verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, ondanks het feit dat verzoekers vriendin, mevrouw S. telefonisch heeft bevestigd aan de politie dat verzoeker bij hem verblijft."

Dergelijke stelling gaat in tegen artikel 21 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst dat uitdrukkelijk gewag maakt van "vrij verplaatsen op het grondgebied van de overige lidstaten" (zie punt 2.3.). Slovenië heeft de verblijfstitel afgeleverd en België is derhalve een "overige lidstaat".

Waar de verwerende partij verwijst naar het zich niet aanmelden binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde periode, volstaat het te verwijzen naar punt 2.4.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie 23 september 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN